

tratge a la derrota dels vers ideals, que valent-se de totes les males arts havien ells guanyat; ja l'orquestra «La Municipal» afinava els acorts desharmoniosos de la marxa fúnebre que devia fer sentir pels carrers de nostra vila; ja'l *vell vert* de la *família liliput* devia preparar sa *musa infecunda* reproduint l'auca del difunt, com per a cantar les lloances de son preclar diputat, quan... ¡oh desdixat!, els surtí la criada responzona, repercutint com un eco per tots els àmbits de nostra vila la gloriosa victòria de la nostra candidatura.

¡Podeu contar quina desmoralització hi hagué a les files del palau demòcrata! ¡Quina no fou sa sorpresa al veurer que'l mort s'aixecava de la caixa, amb sa figura imponent, amenaçant, desarmant-los, reduint sos exèrcits disciplinats a vergonyant desfeta! ¡Amb quina pressa no plegaren els instruments «La Municipal»! ¡Quina desilusió per la *família liliput*, al veurer que el seu cap i amo no podria lluir ses habilitats insensant a son derrotat candidat! ¡Com passaria per tots els rostres els colors del arc de Sant Martí, sobretot els que, diguent-se homes concients de

— Joanet, ja t'en pots entornar tú i el bagul. Ves!, ves!, treu-lo depressa; ni mai que l'haguessis dut.

— ¡Ai Senyor!, potser el tenir-lo aquí ens ha fet perdre.

— També podria ser... No n'hi havia prou amb la teva mala estrugància, que encara ens has hagut de dur un bagul. ¡Treu-lo, treu-lo!...

— Ja'l treuré quant sigui fosc pel carrer Nou.